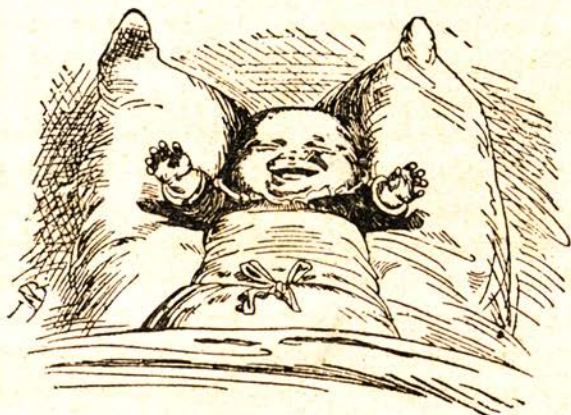

И повоятъ му
 Развива,
 Митко бърже
 Разповива.
 И намира
 Въ пеленитѣ
 Остри ножици
 Увити.

Сега Митко
 Вечъ не плаче,
 А се смѣе
 И си грачи! . .

Златната обувка.

(Приказка).

Едно врѣме живѣлъ единъ старикъ съ своята стара баба. Тѣ имали двѣ дъщери — едната била на дѣдото, другата била на бабата. Бабата нейната си лъщеря обичала, а дѣдовата мразила. Дѣдовата дъщеря била тиха, работлива, а бабината зла и лѣнива. Веднѣжъ баба казала на дѣдо: